Учітесь, читайте, І чужому научайтесь, *И свого не цурайтесь.* Т. Г. Шевченко.

За сільськогосподарські КАДРИ

ГАЗЕТА ЗАСНОВАНА У ВЕРЕСНІ 1956 р.

№ 9 (1692) ВІВТОРОК 7 ТРАВНЯ 1991 року Ціна 4 коп.

ОРГАН РАДИ СЕКРЕТАРІВ ЦЕХОВИХ ПАРТІЙНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ, РЕКТОРАТУ, ПРОФКОМУ І КОМІТЕТУ КОМСОМОЛУ УКРАЇНСЬКОЇ ОРДЕНА ТРУДОВОГО ЧЕРВОНОГО ПРАПОРА СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОЇ АКАДЕМІЇ

З МАТЕРІАЛІВ, ЩО НАДІЙШЛИ НА КОНКУРС ДО ДНЯ ПЕРЕМОГИ І 50-річчя ГЕРОЇЧНОЇ ОБОРОНИ КИЄВА В ГОЛОСІЄВІ.

НЕЗАБУТНЄ

...Наступав передостанній вихідний червня 1941 року, що перекреслив наше мирне життя і став початком страшної для нас війни — Великої Вітчизняної... Та ще в суботу це було невідомо, і кожний планував свій відпочинок на тиждень, Країна снила мирним життям.

Афіша біля будинку культури Київського заводу «Більшовик» запрошувала на прекрасний музичний фільм «Великий вальс», і батьки разом зі мною хотіли послухати ще раз чарівну музику Штрауса. А багато болільників футболу мали квитки на урочисте відкриття республіканського стадіону. Мала такі квитки і студентська молодь, зокрема, той юнак, якому присвячена ця невигадана оповідь, — студент другого курсу сільськогосподарського інституту (КСГІ) в Голосієві.

Отже, останній мирний день... А завтра вранці я проснулася від якогось-то страшного гуркоту. На думку спало: це — землетрус. Та то, виявилося, було інше лихо, яке навалилося на нашу Вітчизну, прийшло в кожну радянську сім'ю,— війна! Це жахливе слово, що ми потім почули з урядового повідомлення по радіо, прокотилося, як луна, і від нього холонули серця... Нашим би дітям і онукам ніколи не знати, що це значить. І взагалі людям на земній кулі, всім наступним поколінням! Недаремно ті, хто пережив війну, у своїх поздоровленнях поряд із здоров'ям і щастям бажають чистого, мирного неба. І це не просто красиві слова.

Той юнак, звичайно, не потрапив до стадіону, як і тисячі інших. Відкриття стадіону відбулося аж через кілька років пізніше —після Перемоги у війні. Дехто випадково зберіг квиток, потім віддав його до музею. Але наш Альоша навіть не пам'ятав, де його подів тоді. Все було важко збагнути. Ясно було одне: обірвалося мирне студентське життя, і настав час встати на захист Вітчизни. Боляче було залишати матір і сестру на Житомирщині: адже з репресивних 30-х років чоловіка і батька в їх сім'ї не було... Тільки в 50-ті роки батька буде реабілітовано... Посмертно. А син дізнається про це лише через 30 років! Матері і сестрі не судилося: вони загинули від фашистів за зв'язок з партизанами.

Зразу ж скрізь з'явилися накази про загальну мобілізацію.

Вставай, страна огромная,
Вставай на смертный бой,
С фашистской силой темною,
С проклятою ордой!..

У Голосієві, в КСГІ, було створено винищувальний батальон для боротьби з ворожими диверсантами — парашутистами. Одним із загону бійців став і Олексій. Мені недавно доводилося розмовляти з викладачами нашої академії, які теж, ще студентами, були в перші дні війни в тому батальоні. В липні ж Олексій бере участь в обороні квітучого Києва. Про це нагадує його медаль «За оборону Києва». Але то— для історії сільськогосподарської академії, дітей, онуків... Для Олексія ж— спогадом на все життя про запеклі бої були наслідки того поранення, контузії, яка залишила його без слуху на праве вухо. До останнього дня життя його співрозмовники мусили бути зліва...

Сам він неохоче згадував про війну. Було важко, як і всім ветеранам. Але іноді щось пригадував в розмові. Наприклад, про це поранення при захисті Києва. Воно було важким, в стегно, куди навіть до кістки затягнуло шматок шинелі... Госпіталь. Причому не на місяць. Спочатку — у Харкові, потім далі, на сході. Ще в Харкові до поранених часто приходили школярі з концертами. Серед них — дівчинка, яка була на п'ять років молодша від Олексія. Вона дуже гарно грала на піаніно. Після війни вона закінчить консерваторію. Юнак любив слухати музику в її виконанні, дивитися на подитячому ніжні пальчики... Біль на цей час наче відступав, здавалося, що нема війни... Але замріяні очі дивилися серйозно. То було перше кохання. А воно проходить крізь все життя... Потім, коли Олексій повернувся до фронту, листи тієї дівчини розшукали бійця. Вони були ой потрібні, ці листи, на фронті. Так потрібні! Про це прекрасно сказано в широко відомій, особливо улюбленій бійцями пісні воєнних років:

И просторно, и радостно на душе у бойца,
От такого хорошего, от ее письмеца.
И врага ненавистного крепче бьет паренек
За Советскую Родину, за родной огонек...

Південно-Західний фронт, 2-й, 3-й Українські... Воював він у складі гвардійських стрілецького полку, повітряно-десантної бригади, дивізії. Спочатку — стрілець, потім радист, начальник переносної рації. На фронті до останнього дня війни... Це він, коли чергував вночі 8 травня 1945-го, перший почув про Перемогу і підняв всіх на ноги цією радісною звісткою, хоча бійці були дуже стомлені...

Перед тим — бої і безкінечна дорога. Майже через пів-Європи. «Эх, дороги... Пыль да туман...». Олексій Степанович запам'ятав на все життя ці важкі фронтові дороги. У музейному архіві Української сільськогосподарської академії зберігаються його відповіді в анкетах, де скупо записано, що він брав участь у визволенні від фашизму Румунії, Угорщини, Австрії; звільняв міста Будапешт, Відень. Про це свідчать і його бойові медалі, орден Червоної Зірки...

І ось завершилася та жахлива війна. Перемога!

Этот День Победы
Порохом пропах,
Это праздник
С сединою на висках,
Это радость
Со слезами на глазах...

Скільки вистраждано, скільки вимучено... А скільки людей загинуло, друзів-однополчан, таких же молодих, які не встигли навіть покохати... Дома... Що вдома? Скільки воїнів-переможців повернулися на рідну землю, та знайшли не хати, а попелище, заміть рідних — їх могили... Не помилувала доля Олексія: нема матері, сестри... і невідомі навіть місця, де вони знайшли свій вічний спокій...

Та скрізь рідна земля — українська, за яку пролили кров. Юнак у сірій шинелі вклонився цій землі... І через багато літ, коли вмерла його старша дочка, привіз до Києва, на кладовище, грудочку священної землі з Житомирщини, зробив символічне поховання...

Горе-горем... Воно завжди буде в серці. Але треба думати про життя, подальше навчання у сільськогосподарському інституті, про здобуття професії. Пригадують ті, хто вчилися з Олексієм після війни, жили в одній з ним кімнаті гуртожитку, а дехто потім і працював разом в академії, на факультеті. Всі сходяться на одному: він був дуже розумною і скромною людиною, охоче всім допомагав у навчанні, роботі. На все життя залишився солдатом. Навіть тоді, коли з 70-х років почало хворіти серце. Олексій Степанович, за спогадами викладачів, продовжував «ходити в атаку», коли треба було відстояти правду на кафедрі, факультеті ,в академії. І мужньо відстоював її до останніх днів свого життя.

Отака ця балада про солдата, доцента факультету електрифікації та автоматизації сільськогосподарського виробництва УОГА Ю. С. Томана. Все невигадане. Все, як було. Все, що чула від нього, а потім — від товаришів, ветеранів про самого. Тільки до болю мало відомо про його воєнне життя. Насамперед, через те, що не любив говорити про свої героїчні вчинки. Зрозуміло, студенти-фронтовики, за плечима кожного з яких була війна, взагалі не хотіли торкатися важкого минулого. Хотілося вчитися, багато читати художньої літератури (що старанно робив Олексій), ходити в кіно, на побачення... Словом, всього того, про що мріяли тоді, на фронті.

Тому не дивно, що ті, хто жив разом з ним у гуртожитку, мало знають про Олексія-фронтовика, а в основному як про студента, відмінного і щирого товариша. А ті люди, котрі потім працювали разом, добре пам'ятають його як мужню, справедливу і доброзичливу людину; веселу, незважаючу на всі труднощі долі, з чеським гумором (мати була чешка), як вдумливого, прекрасного фахівця, педагога. И у вільний від роботи час він захоплювався математикою — вирішував складні рівняння навіть у лікарні.

Земний поклін всім таким, хто воював, захистив нашу Вітчизну! Пам'ять про вас — священна!

Л. ЛИТВИНЕНКО,
доцент кафедри фізіології і біотехнології рослин.

ПОЗДОРОВЛЯЄМО!

ДЕРЖАВНА ВІДЗНАКА

За заслуги у розвитку бібліотечної справи, активну роботу по пропаганді книги Президія Верховної Ради УРСР Указом від 20 квітня ц. р. відзначила групу бібліотечних працівників республіки державними нагородами УРСР. В тому числі:

почесне звання

«Заслужений працівник культури Української РСР» присвоєно

ДОЛГОПОЛОВУ Віктору Васильовичу — директору бібліотеки Української сільськогосподарської академії.

* * *

Колектив бібліотеки, як тільки надійшли ранкові газети й всі дізналися про цю радісну звістку, щиросердно поздоровив Віктора Васильовича з високою відзнакою його багаторічної роботи на цій ниві (у нашому вузі понад 40 літ, в т. ч. 36 — в бібліотеці). Багато йому було цього ж дня телефонних дзвінків, відвідувачі вітали ветерана академії, праці, учасника Великої Вітчизняної війни.

Редакція багатотиражної газети «За сільськогосподарські кадри» повністю приєднується до тих численних вітань т. Долгополову як одного з наших активістів. І зичимо йому нових трудових успіхів, отже, заслужено, й відзнак.

Ленін і сучасність

Така була тема теоретичних читань в нашому вузі з нагоди 121-річчя з дня народження В. І. Леніна, в яких брали участь викладачі, студенти. Вів читання доц., консультант з масово-політичної роботи ради секретарів цехових парторганізацій В. І. Волобуєв. Виступили професори член КПРС з 1939 року М. Ф. Шумихін, В. П. Ключников, В. Я. Хоменко, доцент В. М. Шеломенцев та ін. Вони всебічно охарактеризували теоретичну спадщину, державну діяльність засновника нашої партії і керівника Країни Рад, вождя трудящих — Леніна. Відбувся жвавий обмін думками присутніх. Це — один з ряду важливих заходів, що проводяться радою секретарів парторганізацій.

І. ПРОРОЧЕНКО,
доцент кафедри політології.

ПІВВІКУ ТОМУ

НА ГОЛОСІЇВСЬКИХ ВИСОТАХ...

Початок Великої Вітчизняної війни 1941—1945 рр. з перших днів був пов'язаний зі здійсненням заходів по організації оборони столиці України — м. Києва, в тому числі у лівому секторі на Голосіївських висотах, де були розташовані вузи: сільськогосподарський, ветеринарний, лісотехнічний.

В кінці червня і липня 1941-го за директивою штабу оборони Києва був створений винищувальний батальйон у корпусі ветеринарного інституту (нині корпус № 3), до складу якого входили студенти і викладачі всіх трьох вузів. Завданням бійців батальйону було: виловлювання німецько-фашистських парашутистів-диверсантів, що з перших днів систематично закидались у Голосієво з метою розповсюдження ворожих листівок, поширення паніки серед населення та вчинення диверсій (підрив об'єктів, пошкодження ліній електропередач, водопостачання), а також проведення шпигунської діяльності. Відповідно до заходів Київського укріпрайону створювались в місті, зокрема, в нашому районі, з числа студентів, співробітників і викладачів загони по спорудженню на трьох лініях оборонних укріплень — довготривалих земляних точок-дзотів, протитанкових ровів, ескарпів, «їжаків», окопів, щілин, підготовка гранат, пляшок з пальною рідиною для боротьби з танками, формування і цілодобове чергування на об'єктах бійців місцевої протиповітряної оборони (МППО); організація курсів по підготовці медичних сестер.

До 8 липня у місті було сформовано 19 загонів народного ополчення, які налічували близько 30 тисяч бійців. У дві роти народного ополчення входили студенти і викладачі. Другою ротою командував лейтенант Кузнецов, а політруком був працівник райкому партії А. С. Найдич.

8 серпня 5-та повітряно-десантна бригада під командуванням Героя Радянського Союзу полковника О. І. Родимцева, яка була оперативно підпорядкована 147-й стрілецькій дивізії, одержала від її командира полковника С. К. Потєхіна завдання: в ніч на 9-те атакувати противника, який захопив селище Пирогів, Мишоловку, Китаєво, частково Голосіївський ліс, будинки інститутів, та відкинути німців і наступати. Бої точилися тоді вже на околиці міста в районі Сталінки (Деміївки) та в лісі, де були в обороні народні ополченці.

Після артпідготовки батальйони десантників разом з ополченцями та курсантами школи молодших командирів пішли в атаку, увірвались цієї ночі в Голосіївський ліс в районі будинків лісотехнічного інституту, відкинувши противника на цій ділянці в район с. Хотова, де бригада зайняла оборону.

На початку ж серпня студент III курсу факультету агрохімії і грунтознавства — Микола Скиба і другокурсник з механізації Микола Громов пішли в розвідку. Під час неї загинув Скиба на території Голосієва, 8 серпня студент лісотехнічного інституту Яків Близнюк зайняв позицію на висоті в районі с. Китаєва, де незабаром з'явились німецькі танки. Він обв'язав себе гранатами, кинувся під гусениці і загинув. Студент 3-го курсу факультету механізації Борис Веремецький у боях в районі Китаєва під ворожим вогнем забезпечував зв'язок підрозділів ополчення і цього дня загинув.

12 серпня 3-й повітряно-десантний корпус під командуванням генерала В. А. Глазунова, куди входили 5, 6, 212-та ПД бригади, одержав завдання завершити розгром частин 79-ї німецької піхотної дивізії й звільнити селища Жуляни, Червоний Трактир і західну частину Голосіївського лісу. Перший батальйон 5-ї ПД бригади (комбат І. А. Самчук) 13 серпня пішов у наступ на головний корпус сільськогосподарського інституту (нині корпус № 4). Командир 212-ї ПД бригади полковник І. І. Затевахін організував нічну атаку десантників, які оволоділи селищами Жуляни, Теремки; нічною атакою був звільнений Хотів. Бригади 3-го ПД корпусу, бронетанковий полк Київського танкового училища, 147-ма дивізія разом з ротами народного ополчення до 26 серпня відкинули німецько-фашистські війська на 15 км.

У кінці серпня — на початку вересня фашисти почали новий наступ. Особливо впертими були бої на Голосіївських висотах. Як писала газета «Пролетарська правда» 4 вересня 1941 року, під час бою загинув вже згадуваний Кузнецов; його змінив і повів в атаку бійців студент факультету механізації Вільям Давидов, внаслідок чого було подавлено кілька ворожих точок. Під час боїв він був поранений. Був поранений і студент Клещов, який з 12 бійцями знищив гранатами мінометну батарею ворога.

В день свого народження був поранений студент факультету електрифікації Олексій Томан. Захисник на голосіївському рубежі студент ветеринарного інституту Григорій Пасменко в грудні очолив підпільний диверсійний партизанський загін у м. Тальному Черкаської області; загинув у боях в лютому 1945 р. в Угорщині і посмертно нагороджений орденом Слави. Студент 3-го курсу лісотехнічного інституту Леонід Богуш, використовуючи свій досвід у боях з білофіннами в 1939 р., навчив під час оборони Києва застосовувати в районі Китаєва пляшки з запалювальною рідиною проти ворожих танків; загинув в 1941 р. на Полтавщині.

Учасники оборони Києва директор КЛГІ С. О. Максимов очолював підпільну комуністичну організацію на Вінниччині і загинув в застінках гестапо в 1943 р.; директор КВІ Р. В. Пряжко загинув в 1945 р. у боях під Кенігсбергом (нині Калінінград). Вони разом з переліченими вище студентами нагороджені в 1963 р. посмертно медаллю «За оборону Києва».

Відважним розвідником проявив себе учасник оборони Києва — бувший студент, нині професор кафедри технології виробництва продукції рослинництва М. А. Білоножко, нагороджений орденами Слави II та III ступенів і чотирма орденами Червоної Зірки.

За матеріалами, що зібрані в музеї академії, відомо: загинули в період оборони Києва — 23 і 31 чоловік потім — на фронтах війни — з числа студентів, випускників, викладачів і співробітників з усіх трьох вузів. Прізвища їх занесені на стелу меморіального комплексу в 1979 р.; прізвища ж з фотографіями — на планшетах у музеї. Скульптурна постать студента-ополченця, обрана скульптором Я. Гончаренком і архітектором В. Гнездиловим, має своїм прообразом Миколу Скибу. Є назва вулиць в Голосієві в пам'ять командирів: генерала Родимцева, полковника Потєхіна, полковника Затєвахіна та у центрі академмістечка — Героїв оборони.

В обороні Києва (яка проходила з 11 липня по 19 вересня 1941 р.) брали участь біля 200 студентів, випускників, викладачів і співробітників, які перед війною працювали та вчились у голосіївських вузах; після війни дехто працювали в них і працюють нині в академії або знаходяться на пенсії: Г. С. Абелянц, Г. І. Антонець, С. І. Братюха, С. П. Бублик, В. С. Гапоненко, В. Ф. Гончар, О. І. Долотова, В. Ю. Демченко, А. І. Дьомін, Г. В. Дубинін, Ю. Я. Єлін, П. С. Дерев'янко, К. І. Дмитрієв, Т. П. Дядюк-Салікова, В. В. Заїка, І. М. Зима, С. К. Зарайський, А. И. Ігнатенко, М. М. Іткес, М. С. Кавецький, О. Д. Каптанівський, Є. О. Касилов, В. В. Коваленко, Г. Д. Кремінська, В. Г. Кузьминський, М. А. Лук'яненко, Г. М. Лутаєв, Т. Т. Малюгін, А. А. Митяй, А. В. Муковоз, В. С. Наконечний, В. С. Олійник, Р. М. Пухович, І. Ю. Русанов, О. А. Стрельцов, М. М. Терпило, Ю. А. Тоцький, О. І. Федоренко, З. Я. Футерман, С. О. Цесін, С. Г. Чудновець, М. Ф. Шумихін, Г. К. Шкурський, А. И. Яцишин, І. О. Поваженко.

В 1961 р. була встановлена медаль «За оборону Києва». Нею нагороджено 1112 чоловік тих, хто вчились, працювали в колективі академії.

В. КОТЮЖИНСЬКИЙ,
директор народного музею УСГА, учасник оборони Києва в 1941 році.

РЕЗОНАНС

НАУЦІ ПОТРІБНА СЕРЙОЗНІСТЬ

Будучи за фахом агрономом, намагаюся не пропускати актуальних публікацій з землеробства. Зрозуміло, що перебудова — це проявлення дії об'єктивних суспільних законів. Та, мабуть, справедливим є і твердження, що здійснення закономірних природних процесів суб'єктивно може прискорюватися або уповільнюватися. В рільництві перебудовчі процеси часто майже непорушні. Звернуся до його величності фактів.

В 1967 р. закінчив сільгоспвуз, працював у колгоспі, потім майже 10 літ — агрономом, завідуючим дослідним полем інституту; кандидат наук, був асистентом 7 років по курсу землеробства. В нашому інституті ця кафедра проводила багаторічні досліди по вивченню засобів захисту грунтів від ерозії по держбюджетній та договірній тематиці.

На Полтавщині ініціатива розробки способів обробітку грунту, як засобу підвищення продуктивності рослинництва, збереження родючості ріллі шляхом мінімалізації надмірних грунтообробок належить проф. Осадчому. З приходом в обком партії Ф. Т. Моргуна одразу виникло питання негайної заміни плуга плоскорізом. На це у виступі на науковій конференції ПСГІ в 1974 р. не погодився М. І. Осадчий. Він наполягав на проведенні стаціонарних дослідів, які б супроводжувалися комплексом спостережень, аналізів та узагальненням вітчизняного й зарубіжного досвіду. Його... відправили на пенсію. І передчасна кончина його, вважаю, на совісті лже-вчених.

Публікація, зокрема, нашого земляка кандидата наук Г. Савченка у вашій

Народний артист СРСР Вячеслав Тихонов під час зйомок фільму «17 мгновений весны» (роль Штирліца) консультувався в музеї криміналістики Київської вищої школи МВД СРСР. А пояснення давав полковник А. О. Крикунов, консультуючи з тактики слідства і методів розвідувальної роботи як колишній командир відділення розвідки — в роки Великої Вітчизняної війни, нині він — доцент УСГА (зліва).

РЕПЛІКА

НЕ ЗНАЮЧИ БРОДУ...

У нашій газеті 12 та 26 березня були фейлетони про «списунів»: як А. К. Пархоменко у В. В. Губернатора, а В. Л. Жемойда — у в'єтнамця по-плагіаторському брали дослівно шматки з кандидатських дисертацій і ліпили собі, стали кандидатами наук. Наводилися чималенькі цитати, інші дані — кожному, хто має хоч неповну середню освіту, видно, як на долоні, докази на підтвердження. На цьому б і зупинитися колегам списунів, щоб обговорити їх, м'яко кажучи, наукову недобросовісність. Ба ні, ті «герої» фейлетонів стали шукати собі захисників, які б могли на догоду їм стверджувати, що біле є чорним, а чорне — це ж білісіньке. І знайшлися горе-адвокати, як не дивно. Щоправда, не з числа викладачів, а студентів-випускників цього року.

Буквально через день, як з'явилася газета з другим фейлетоном (про Жемойду), народився цей лист на ім'я ректора академії з 32(!) підписами, це — як вдалося розібрати, так і подаємо: Марченко, Мастепан, Гузій, Тельцов В. А., Бондар, Кобзарьов А. В., Марич, Хоменко Ю. А., Приходько Л. В., Красножон В. Н., Танцюра В. П., Мусієнко І. Н., Білько, Калиниченко Е. І., Голуб Т. В., Сподейкайло Ю. М., Махоніна І. Р., Савченко О. М. Мельник С. М., Гриценко Д. Н., Шульга Л. Р., Пономаренко Л., Тешиюк В. В., Веретільник С. М., Малец В. Н., Савицький В. Р., Березовський С. Р., решта — не зазначено повністю прізвищ, а лиш загадкові карлючки. В кінці: «Прохання опублікувати цього листа в малотиражці (що за слово — це елементарна щодо газети безграмотність! — Ред.). «За сільськогосподарські кадри».

Насамперед варто подумати: як всі випускники агрофаку наступного ж дня після виходу багатотиражки могли зібратися з різних куточків України й ін. республік, щоб разом писати цього листа й розписуватися? Тому багатобагато підписів дуже схожих за каліграфією, отож, можна гадати, що робота когось одного-двох. Далі слід взяти до уваги ще таке. Оскільки таке швидкісне реагування було не після першого, а другого фейлетону, «героєм» якого — Жемойда, то можна здогадуватися, що це в основному його й організаторська роль була у створенні цього листа. Ну й одночасно захищати його «свояка», який у свій час будучи деканом, залишив на кафедрі по закінченню аспірантури. З першого ж абзаца лист насторожує, що чомусь весь вогонь зосереджується не проти справжніх хоч одного з авторів фейлетонів, а... проти потерпілого, Губернатора, дисертацію якого найзухвалішим чином, сторінку за сторінкою, переписував Пархоменко. Досить кожному з авторів листа подивитися на зазначені сторінки в газеті й повністю переконатися. Правда, треба-таки подивитися. А не голослівно спростовувати. Цитуємо:

«Написати цього листа нас спонукали події, що чиняться на нашому, агрономічному факультеті (тут і надалі зберігаємо стиль, помилки, навіть елементарні граматичні. — Прим. ред.). Конкретно — тема нашого листа стосується Губернатора Валентина Васильовича, точніше його дій і вчинків». Відразу викликає подив, чому це йому приписується авторство, якщо в газеті не він, а зазначено — хто саме. Але ж для цього треба почитати ті фейлетони, а їх, як виходить, автори-спростувальники і в вічі не бачили.

Далі: «Хочеться сказати, що у наш важкий час, коли все стає дефіцитом і дорожчає, обезцінюється саме(?) головне і цінне— це людина, її честь і гідність. Її можна образити, накричати, нагрубити і тобі за це нічого не буде. Її можна обмовити, оббрехати, оганьбити, створити наклепа(?) приміняючи(??) всі сучасні засоби масової інформації в боротьбі за «крісло» — і тобі теж нічого не буде. Нас хвилює і те, що очевидці нічого не роблять для того, щоб це припинити.

Що — до т. Губернатора В. В. і його горезвісної статті в нашій академічній малотиражці то хочеться відмітити, — ми не віримо цим наклепам і не хочеться вірити, що можна так низько опуститися, вишукуючи свої цілі. Анатолій Константинович (хоч би ж хтось з 32 знав, як писати по-українському, а то ім'я — так, а по батькові — російською мовою. Який жах! За 5 років навчання у вузі не навчилися й писати це слово, знати свого ж декана, якого так гаряче беруться захищати. — Ред.) Пархоменко, честь якого була сплюндрована цією статтею, чесний і правдивий, користується повагою і серед викладачів, і серед студенства, за плечима — тривалий час наукової роботи, деканство агрономічного факультету. Не хочеться вірити тому, що його можуть звинувачувати в списуванні дисертацій самозакохані вискочки. Навіть будучи студентами зрозуміло (мова на зразок класичної чеховської висміяної ним фрази «Подъезжая к станции, у меня слетела шляпа». — Ред.), що написати диплом(??), а тим паче дисертацію, неможливо, не покладаючись на праці других(?) вчених.

Хочеться сказати про В. В. Губернатора як про людину і про викладача. В очі зразу кидається(?) його високомірність і розузданість(?). Одним словом — важка людина. З ним не можна навіть чисто по-людськи поговорити. Враження других(??) його не цікавить. Його стосунки з кафедрою, точніше з колегами по кафедрі, дуже

багатотиражці, надзвичайно своєчасна, потрібна, бо принципово відкриває псевдонауковість. Дійсно, інтелігентність не визначається тільки дипломами або нагородами; мабуть, це дійсно більше аванс на майбутнє. Тому в наш час надзвичайно загострених протиріч не можна забувати і про прийнятність. Згодний, що псевдовченому притаманне ігнорування всього, що суперечить приглянутій ним ідеї. До цього треба додати агресивність та непереборливість в засобах.

В нашому Полтавському інституті було закладено ряд дослідів спочатку по вивченню ефективності безвідвальних обробітків грунту, та поступово зосередження — на одному: плоскорізі. Але життя байдуже до амбіційності. Практично в усіх наших дослідах безвідвальні спушування в сівозмінах не дали очікуваного збільшення урожайності сільгоспкультур.

В 1979 р. виходять «Методичні рекомендації по безплужній системі землеробства в Полтавській області». В них постійно вимагається застосування на полях колгоспів та радгоспів плоскорізів. Мені довелося взяти безпосередню участь в проведенні дослідів, узагальненні їх результатів, на які посилаються автори «Рекомендацій...». Нічого спільного! Там вихваляється плоскоріз, а в багаторічних дослідах на полі СГІ, в колгоспах ім. Ілліча Хорольського району, ім. Калініна — Чутівського безвідвальні спушування грунту (в т. ч. різноглибинний обробіток плоскорізами), як правило, знижували урожайність всіх культур, за рідкими винятками, які можна визначити як похибку.

Що ж, можливо, це прикра неточність або невміння серед розмаїтості визначити головне. Але ні. В 1981 р. у Моргуна виходить «Обробіток грунту та урожай», через рік — книга «Грунтозахисне землеробство» в співавторстві, зокрема, з двома.

Вважаючи, що їм невідомі незаперечні факти фальсифікування даних наших дослідів, 1 лютого та 18 червня 1984 р. звертаюся з листом до Моргуна, де викладаю все. Це — результати наших дослідів за 1973—1978 рр. Так, в колгоспі ім. Калініна плоскорізне спушування знизило урожай зерна ячменю на 3,2—14,4 ц/га, гороху — на 2,4—10,0 ц/га, зеленої маси кукурудзи — на 72,5 — 101,8 ц/га. На дослідному полі ПСГІ озима пшениця по різних попередниках при безвідвалці знизила зернову продуктивність на 1—14,4 ц/га, ячмінь — на 2,5—9,4 ц/га, горох — на 1—6,7 ц/га, а цукрові буряки — на 14,3—100,6 ц/га коренів (в окремі роки аж на 158 ц/га). Кукурудза відповідно — на 1,9—7,3 ц/га. Зеленої маси вівсо-гороху в цих же дослідах одержано відповідно на 47,5—218,5 ц/га менше. Аналогічні результати одержані в дослідах, проведених в колгоспі ім. Ілліча. Чому ж в практику сільськогосподарського виробництва рекомендуються сумнівні, недостатньо обгрунтовані способи обробітку грунту? Так поставив запитання я, прямо заявив, що грунтозахисне землеробство не потребує таких послуг. Треба, писалося мною, підвищити методичний рівень проведення дослідів. А то на чому виховуємо студентів?

Нічні переорювання, численні післяплоскорізні «шкрябання», ручне прополювання бур'янів...

Але Моргун був недосяжним, хоча грунтообробників в області не так і багато. Просто він вважав, що його ніхто нічим збагатити не зможе. Мені здається, що це йому було нецікаво. Так, він борець за свої ідеї, безумовно, насолоджувався самим процесом свого становлення та витонченими розправами з інакомислячими. А головне полягало в тому, що осмислено переслідував далекосяжні, далекі від інтересів науки, цілі.

Тому я звернувся до М. К. Шикули в цей же час, з цими ж матеріалами, письмово та особисто. Дарма. Більше того. На партколі та ректораті ПСГІ мені винесли сувору догану та рекомендували розглянути доцільність використання мене на посаді викладача. Звичайно, мене відсторонили від наукової роботи. На мої численні апеляції було організовано комісію, де Шикула дав висновок, що мої звернення несуттєві. Ось так.

Ще один «приклад». В праці «Обробіток грунту та урожай» (Москва, «Колос») наводяться дані нашого учгоспу за 1975—1979 рр., де урожай озимої пшениці по оранці становив 41,3, а по поверхневому спушуванні 47,8 ц/га з прибавкою в 6,5 ц/га. Потім в підручнику «Грунтозахисне безплужне землеробство» він же, в співавторстві з М. К. Шикулою, за цими ж даними наводять урожай тієї ж пшениці в 52,3— по оранці та 54,8 ц/га — по безплужному обробітку, з прибавкою в 2,5 ц/га. Мабуть, тільки авторам доступні ці метаморфози. Але і це не головне. Суть в тому, що таких дослідів, — ні виробничих, ані дрібноділяночних — в учгоспі не існувало.

Надзвичайно правдиво та чесно розповів про такі методи в опублікованих статтях Савченко. Спасибі йому за високу громадянськість, самовідданість та вірність тим ідеалам, які ми зараз поновлюємо. Як і на Полтавській дослідній станції, прихильники плоскорізу в СГІ частіше неправдами боролися за нього. Це вони зараз творять перебудову. Вони, виховані нашим Моргуном та вашим Шикулою, інтелігентно зрадили землеробству. Підлабузники здатні зрадити ради свого благополуччя не тільки наукове землеробство. Не можна змовчати і про більш можновладних «землеробців» від науки, прямих посібників Моргуна. Вибачаюсь за прямоту, але дехто з них навряд чи відрізнить поняття щільності від твердості грунту. Це вони забезпечили Моргуну соціальну та професійну беззахисність опонентів, обгрунтували, обставили свавілля, самодурство, кар'єризм, користолюбство за свої принципи.

Може, недостатньо тактовно, але по-інтелігентному правду в вічі кажу. Звичайно, дійсно метода Моргуна та Шикули навіть по відношенню до них самих неприпустима. Але не зрозуміло, чи будуть вони та їх соратники відповідати за заподіяне? Чи будуть на почесних пенсіях? Чи ще будуть керувати науковими, учбовими установами? Чи будуть вони всі гуртом користуватися тричі проданими інтересами сільськогосподарської науки як непотрібним щитом, щоб здійснювати своє дрібне, корисливе? Землеробство повинно бути грунтозахисним. З цим згодні всі! Але захищати землю треба чистими руками, інтелігентно.

С. ЛИХО,
кандидат сільськогосподарських наук.

ІНТЕНСИФІКАЦІЯ ЗЕМЛЕРОБСТВА І ЕКОЛОГІЯ

«Врожай без хімії», «Поле без хімії», «Пестициди, екологія, сільське господарство», «Бікфордові шнури біосфери» — назви статей, які появились в нашій газеті «За сільськогосподарські кадри», в «Молодь України» та журналі «Комуніст». Такі публікації зустрічаються все частіше, б'ють на сполох.

Проблеми екології сучасного суспільства виходять на одне з перших місць поряд з такими глобальними, як продовольча, ресурсна, джерел енергії. Особливо загострились ці проблеми в останні три десятиріччя в зв'язку з швидкою інтенсифікацією розвитку промисловості, збільшення обсягу споживання. Не обійшли ці проблеми і сільське господарство —в цій галузі вони переплелись, зав'язані в тісний вузол.

Відомо, що наше сільське господарство не так давно перейшло на інтенсивний шлях розвитку. З одного боку, воно уникнуло в значній мірі тих «невід'ємних явищ», які часто супутні інтенсифікації; з другого — до цього часу, хоч є капіталовкладення, ця галузь народного господарства не забезпечує нашу країну достатньою кількістю відповідної якості. На жаль, ножиці між потребою населення країни в продуктах харчування і їх наявністю (виробництвом) не зменшуються.

Є різні шляхи зменшення цієї різнобіжності. Одним з важливих є зменшення на душу населення (а вірніше — зменшення транжирення). Але цей напрямок дуже непопулярний для його пропагандистів, і тому, лише торкнувшись його, залишаю за собою право ще раз повернутись до цього питання, якщо мені дадуть для цього місце в нашій газеті.

Повернусь до шляху збільшення продукції сільського господарства шляхом інтенсифікації. Два із основних напрямків цього шляху — це меліорація і хімізація — більш широко почали здійснюватись у нас з початку 60-х років, коли зросло виробництво мінеральних добрив, пестицидів, більше коштів стали виділяти на осушення та зрошення земель.

Хімізація є одним із основних напрямків цього шляху. В різних галузях сільського господарства досягнення хімії застосовують по-різному. Не берусь судити про застосування мінеральних добрив, проти яких дехто зараз виступає, в тому числі і Г. Савченко.

І. ВЕСЕЛОВСЬКИЙ,
професор.

(Далі буде).

ВЧЕНІ ТОРПЕДУЮТЬ НАЦІОНАЛЬНИЙ ПАРК

ХТО ЗАХИСТИТЬ ГОЛОСІЇВСЬКИЙ ЛІС?

Після відомих подій з вирубуванням дерев у історичному Голосіївському лісі уряд республіки доручив відповідним організаціям підготувати обгрунтування про надання йому статусу заповідності. Головне слово мали сказати вчені української Академії наук.

Віце-президент АН УРСР академік В. П. Кухар торік надіслав у «Діпроміcто» висновок щодо Голосієвого. І таким чином підтримав ідею організації Київського державного природного національного парку. До листа додавалися висновки комісії АН республіки, котру очолював доктор біологічних наук Я. П. Дідух. Усі буцімто виступають «за».

А далі інституту «Діпроміcто» були виділені гроші на проектні роботи. І він на замовлення «Київзеленбуду» розпочав їх. Однак із стін АН УРСР виходить ще один лист на ім'я заступника директора «Діпроміcта» Ю. М. Білоконя і начальника «Київзеленбуду» О. Ф. Давиденка. У ньому говориться: «Академія наук вважає недоцільним організовувати на базі Голосіївського лісу природний національний парк». Після слабкого обгрунтування цієї фрази значиться:

«...Пропонуємо надати Голосіївському лісу статусу природно-культурного історичного парку». Отак різко змінилася думка в Академії наук. Невже тут не знають, що такого юридичного статусу, котрий пропонується похапцем, просто немає в природі?

Як тільки в АН УРСР звернулися замовник і підрядчик з проханням підпорядкувати національний парк Академії, відразу виникла відписка. Тож крилата фраза «Платон мені друг, але істина дорожча» була вченими просто забута. Простежуються й інші незрозумілі дії АН України. Так, Комітет по екології та раціональному природокористуванню звернувся в Інститут ботаніки імені М. Г. Холодного АН УРСР з проханням дати згоду на включення до національного парку урочища Феофанія. Заступник директора Я. П. Дідух відповів, що інститут не проти створення національного парку, в якому була б і Феофанія. Але, на жаль, землекористувачем урочища є... Інститут фізіології рослин і генетики АН УРСР, який — проти. Аналогічна ситуація вийшла і з Інститутом зоології імені І. І. Шмальгаузена АН УРСР. Ось що відповів його директор І. А. Акимов: «Включення урочища Теремки до складу заповідної території буде штучним і недоцільним». Отак.

М. СТЕЦЕНКО,
начальник управління заповідників Держкомекології УРСР.

Післямова. Природно-національний парк «Голосіївський ліс» мав бути створений ще минулого року. Та, на превеликий жаль, стрічку на запланованому святковому відкритті так ніхто і не розрізав, натомість в мальовничих околицях густо поросла трава забуття, насіння якої щедро висіяли сановні вчені мужі.

Гадаємо, вони не випадково кинулись захищати свої горезвісні відомчі інтереси. Адже втілення ідеї національного парку в життя поклало б край нерозумному природокористуванню, позбавило б відомства монопольного права розпоряджатися унікальними ділянками, як своєю вотчиною. Саме про це якраз і йшлося у міськраді на засіданні, яке провели депутати-«зелені». Вони визнали необхідним створити комісію по національному парку. Словом, народні обранці, природоохоронні органи зацікавлені у тому, щоб такий парк незалежно від амбіцій Академії наук, якомога швидше з'явився у столиці України. Зберегти голосіївські околиці — наш обов'язок.

складні. Вчора він написав наклеп на Пархоменка А. К., сьогодні пише на Жемойду В. Л., а завтра — хто слідуючий ?(??). На партзборах він дозволяє собі викрикнути, перебити(?) виступаючого.

Є нарікання в його сторону(?) і як на викладача. На парах шумно і гамірно, одним словом, — робоча обстановка. Але замість наукового матеріалу Валентин Васильович розповідає дотепні анекдоти. Одним це подобається, а другим і ні. Коли людина прийшла до вчителя, викладача предмету селекції і насінництва рослин, то вона хоче щось почути на цю тему, бо їй потрібно писати курсову роботу, здавати(?) екзамени і т. д., а не слухати цілі пари... про другу «селекцію».

...До Вас звертаються випускники агрофаку з проханням вплинути на обстановку на кафедрі... Адже цей «гнойовик» може розпухнути і в межах агрофаку. І нам не хочеться, щоб добра слава агрофаку затьмарилася недоброзичливими вчинками закоханими в себе кар'єристами» (стиль! — **Ред.**).

Лист, за винятком кількох слів — повторів, весь наведено. Щоб і автори побачили, що їх прохання виконано, і разом з тим читачам буде ясною повна картина елементарної безпринциповості 32-х, бо ніхто, виходить, не задумувався, перш ніж підписати, чи це правда в ньому. Адже факти — вперта річ. Хоч би ж один з них перевірив сторінки цитат, що наводяться в фейлетонах, як переписане з чужих дисертацій. Моторошно стає навіть від думки, що якби автори це подали в часи сталінських репресій —вважайте викладача, на якого звичайнісінький наклеп, — не було б відразу в живих. Повторюємо, в авторах Губернатор ніде не значиться — треба ж хоч одним оком було глянути в ті номери газети — там чорним по білому написано, хто саме.

Ще таке: з авторів листа лише 5 студентів слухали лекції Губернатора, а решта всі 27(!) не чули їх, не мали відношення й з практичними заняттями. То як можна (і піднялася ж рука таких) було підписувати явний наклеп? Адже за давання неправдивих відомостей суду свідки притягуються до суворої відповідальності! Є стаття в кодексі спеціальна. Ось вам і чорна невдячність старшому товаришу. Це, зрештою, підло так робити. Навіть якщо й на догоду робив дехто з тих, кому заліки ставив Жемойда, бо Губернатор їх перед тим відсилав з аудиторії — не підготовлені були. Про нього говориться в листі, що «низько опуститися» міг. Ні, це вся група так опустилася.

А Пархоменка «честь була сплюндрована», мовляв, — «чесний і правдивий» він, «за плечима — тривалий час наукової роботи». То де ж воно насправді все це? Подивіться, як він «писав» глави до посібника для технікумів, нарешті, звірте хоча цитати запозиченого ним найбезсоромнішим чином в дисертації. Найдивніше, що буквально обікрадений Губернатор виявився, виходячи з цього листа, ще й винним, що той у нього переписував навіть з помилками, що траплялися. Як можна все це вважати за науковість — незбагненно. З тих 32 студентів, може, одиниці бували на відкритих партзборах, а всі підписуються, що чули, як Губернатор там вигукував щось, порушуючи дисципліну. Явна свідома брехня!

Про «чесність», «правдивість», які ви, автори, підносите в Пархоменка, вже не раз говорилося в багатотиражній газеті. А саме цього й бракує йому. Не читали? Воно й видно. Якщо Губернатору навіть приписали авторство обох фейлетонів, полінувавшись прочитати хоч те, проти чого виступаєте самі, то що вже тут й дивуватися, Можна тепер не дивуватися, що, хоча не читав вам, переважній більшості авторів листа, лекції доц. Губернатор, та ви свідчите, що в нього «шумно і гамірно» на них. Лже-свідки!

Не може не турбувати інше. Як то ви, молоді спеціалісти, одержавши вищу освіту, зуміли так низько опуститися, що замість вдячності столичній академії, яка дала путівку вам у життя, вирішили стати на шлях наклепництва, захищаючи списунів — викладачів, точніше — плагіаторів на догоду їм? Де совість, честь, порядність? А як же діяти на роботі? Все самостійне трудове життя у вас попереду. Починати свою трудову біографію з лицемірства — не той шлях обираєте, громадяни. Ви закінчуєте листа стурбованістю, щоб добра слава факультету не «затьмарилася недобрими вчинками... кар'єристами». Нач про себе говорите. А народна мудрість гласить: не пізнавши броду, не лізь в воду. Ви діяли всупереч цьому.

РЕДАКЦІЯ.

* * *

Вдячні викладачам

З вдячністю згадую ряд викладачів УСГА, зокрема, доцентів А. П. Довбаха, В. В. Губернатора та ін., які готували нас, студентів агрофаку випуску 1981 року, до самостійного трудового життя. Спасибі вам, дорогі, за ті знання, тепло душі, які передали нам.

...Швидко пролетіли студентські літа. Здається, недавно продзвенів для нас останній дзвінок в академії, пройшов захист дипломних робіт. Де б хто з нас не був — у різних куточках країни, та в серцях наших спогади живуть про разом прожиті ті золоті роки в Голосієві. Згадуються перші лекції, старенький навчальний корпус № 4, гуртожиток, що став для багатьох рідною домівкою тоді. «Альма-матір» ніхто не забуде. Сповнюється ось 10-річчя, як ми з нею попрощалися, тоді був у нас 55-й випуск факультету, отже, свого роду ювілейний, а нині перший щабель пам'ятної дати. Сердечна подяка викладачам, наставникам курсу.

М. ЦИГАНОК,
науковий співробітник лабораторії селекції і насінництва овочевих, бобових культур ВНДІ НВО «Грибовское».
Московська область.

ВІД НЕЩАСНИХ ВИПАДКІВ

Група робітників учбово-виробничого комбінату цікавиться страхуванням від нещасних випадків та іншими питаннями.

Цей вид страхування гарантує одержання відповідної суми в разі повної або часткової втрати загальної працездатності внаслідок травми, випадкового гострого отруєння, захворювання на кліщовий весняно-літній енцефаліт або поліомієліт, а також в інших випадках, що обумовлюються договором.

Органи Держстраху укладають договори страхування від нещасних випадків на строк від 1 до 5 років з громадянами віком від 16 років, але не старіше 75 років на момент закінчення його дії. Одноразовий внесок залежить від професії страхувальника і складає від 25 копійок до 1 карбованця, 20 копійок з кожних 100 карбованців страхової суми на рік. Страхувальнику, який укладає договір строком від 3 до 5 років, надається знижка з встановленого платежу.

ДО ВІДОМА ГРОМАДЯН, КЕРІВНИКІВ ПІДПРИЄМСТВ, ОРГАНІЗАЦІЙ ТА УСТАНОВ

З метою поліпшення обслуговування страхувальників Рада Міністрів СРСР дозволила проводити добровільне страхування зі сплатою внесків шляхом безготівкового розрахунку через бухгалтерію за місцем роботи. Бухгалтерії підприємств, організацій і установ зобов'язані виконувати письмові доручення робітників, службовців про перерахування з їх зарплати на рахунок органів Держстраху страхових платежів по договорах особового і майнового страхування. Форма сплати страхових внесків шляхом безготівкового розрахунку дуже зручна. Це заощаджує час, звільняє від необхідності стежити за строком сплати чергового внеску (платежу) і забезпечує безперервність договорів страхування.

Договори всіх видів страхування при сплаті платежу готівкою вступають в силу через 10 днів; при сплаті шляхом безготівкового розрахунку — з дня, встановленого в організації для видачі зарплати. При укладанні договору на новий строк (по закінченні попереднього, незалежно від форми сплати страхових внесків) цей вступає в силу з моменту закінчення старого.

Якщо ви укладали договори страхування домашнього майна, будівель, засобів транспорту безперервно протягом трьох років і не встигли своєчасно поновити, Держстрах гарантує виплату відшкодування у разі страхового випадку протягом місяця після закінчення дії попереднього договору.

Якщо у вас виникнуть якісь запитання — звертайтеся в інспекції Держстраху або до страхового агента, який обслуговує ваше підприємство, організацію, установу.

М. БАЗИЛЯНСЬКИЙ,
працівник управління Держстраху Києва.

ЯКЩО БУДИНОК СВІЙ

Будівлі, що належать громадянам на правах особистої власності, додатково до обов'язкового можуть бути застраховані в добровільному порядку, виходячи з їх вартості за діючими державними роздрібними цінами (в межах 40 процентів їх вартості) з урахуванням зносу.

Добровільне страхування забезпечує власникам більш повне відшкодування збитків у випадку знищення або пошкодження їх будівель внаслідок пожежі, вибуху, удару блискавки, повені, землетрусу, бурі, урагану, зливи, граду, обвалу, зсуву та інших стихійних явищ. Страхове відшкодування виплачується при знищенні або пошкодженні будинку внаслідок раптового виходу грунтових вод, паводку, тривалих дощів і сильного снігопаду, аварії опалювальної системи, водопровідної та каналізаційної мереж. Договір укладається строком на рік. Страхові платежі невеликі й становлять у міській місцевості 30 копійок із ста карбованців страхової суми.

Держстрах гарантує громадянам, які уклали договір страхування домашнього майна, відшкодування збитків внаслідок вже згаданих причин, а також проникнення води з сусідніх приміщень, при викраденні майна та знищенні або пошкодженні його в зв'язку з викраденням. Домашнє майно вважається застрахованим за постійним місцем проживання страхувальника: у всіх житлових і підсобних приміщеннях, а також на присадибній (садибній) ділянці згідно з адресою, зазначеною в страховому свідоцтві. Майно, розміщене на дачі або в літньому садовому будиночку, може бути застраховане за окремим договором.

Домашнє майно страхується на будь-яку суму в межах його вартості (з врахуванням зносу) строком від 2 до 10 місяців та від 1 до 5 років включно. Якщо сума не перевищує 5 тисяч карбованців, то страхування проводиться без огляду майна. А якщо сума більша — з його оглядом.

Платежі за договором становлять від 15 до 40 копійок з 100 карбованців страхової суми на рік в залежності від місця знаходження і вогнестійкості житлових будівель. За договором, який укладено на строк до року, платежі оплачуються в розмірі від 30 до 95 процентів річного платежу. При укладанні договору на 3 роки і більше страхувальнику надається знижка в розмірі десятої частини нарахованої суми.

СТРАХУВАННЯ ЗАСОБІВ ТРАНСПОРТУ

Воно проводиться за правилами добровільного страхування засобів транспорту, що належать громадянам («авто-каско»). На страхування приймаються автомобілі, мотоцикли, моторолери, мопеди, мотоколяски, моторні, парусні і гребні човни (крім надувних), катери та яхти.

Договір гарантує відшкодування в результаті аварії, дорожньо-транспортних пригод (ДТП), пожежі і т. д., а також при викраданні засобів транспорту чи його пошкодження, пов'язане з викраденням або угоном. Остаточна сума встановлюється за бажанням страхівника. Угода — від 2 місяців до року.

СЛІДАМИ ВИСТУПІВ ГАЗЕТИ

ХОЧУ ДЕЩО УТОЧНИТИ

На замітку «Занедбаний будинок» (в газеті «За сільськогосподарські кадри» від 26 березня) повідомляю таке. Будинок по пров. Сільськогосподарському № 1, рішенням райради від 26.10.87 р. визнаний непридатним для проживання. Міськрада рішенням від 18. 5. 88 р. зобов'язала управління по обліку та розподілу житлової площі виконкому провести протягом 1988—1989 рр. переселення громадян з цього будинку, а після його перевести в нежилий.

Виконати капітальний ремонт будинку, який з 1930 року і разу капітально не ремонтувався, без відселення мешканців неможливо. Потрібно замінити всю систему опалення, каналізації, газопостачання, електропостачання, а на деяких поверхах міжповерхові перекриття. Покрівлю всю потрібно міняти, бо вона схожа на решето. Будинок був аварійний, балкони обвалювались. Тому було прийнято рішення виконати всі роботи, які необхідні для забезпечення безпеки проживання. Будівельних матеріалів на той час, як і тепер, не було. Всі мешканці, в тому числі А. П. Довбах і його сини, вимагали тільки відселення. Наш комбінат виконав ремонт покрівлі (замінив металеву на шифер), вхідних дверей, сходових кліток, місцями сантехніку та систему опалення. Відмостку не закінчено: не було асфальту. Мешканці ж не захотіли взяти участі в благоустрої будинку. В даний момент з цього будинку відселено 55 родин із 66.

Для сім'ї т. Довбаха, який займає у цьому будинку 4 кімнати площею 77,6 м² (склад родини 8 чоловік), міськвиконком, як і передбачено законом, виділив 3 квартири: однокімнатну — для нього, 2-кімнатну — сину з невісткою і внуком та 3-кімнатну — для другого з дружиною і 2 дітьми, загальною площею 88 м². Але ця родина не хоче переселятися в благоустроєне житло, тому немає можливості виконувати капітальний ремонт будинку. Таким чином, при сучасному дефіциті житла квартири, які виділені цій родині, вже більше року не заселені. А управління по розподілу житла вже більше року не може переселити її. Рішенням районного суду родину виселено в благоустроєні квартири. Але т. Довбах подав апеляцію в міський суд і пише в усі інстанції, де в усьому звинувачує мене та інших.

Будинок потребує капітального ремонту. Але робити можна тільки після відселення мешканців. Інакше буде просто розбазарювання державних грошей і дефіцитних будівельних матеріалів та знущання над мешканцями, бо потрібно повністю відключити воду, електроенергію, тепло, газ.

Я думаю, що скарги А. П. Довбаха в різні інстанції (і в нашу газету також) —не що інше, як особиста образа через невдоволення наданим житлом. Якби він одержав двокімнатну квартиру на одного, як цього вимагав, то подібних скарг, звичайно, не було б.

І. РАДЬКО,
проректор АГЧ.

ТРИВОГА!

КОНФЛІКТ МІСЦЕВОГО ЗНАЧЕННЯ?

Що не день, то все більше схиляюся перед талантом Шерлока Холмста, для якого жоден злочин не був загадкою. Не кажучи про якусь там бійку, в результаті котрої з'явилися на світ божий стільки пояснювальних записок, що нашій міліції до істини не докопатися. Бо в одних писано одне ,а в інших — прямо протилежне. Тож деканату факультету електрифікації і автоматизації сільськогосподарського виробництва доведеться добряче поламати голову, щоб розібратися: хто, чого, кого, чим і як бив. І відповідно відреагувати. Чому саме йому? Тому, що справа була в гуртожитку № 4, а «головні дійові особи» — студенти факультету ЕАСГВ Володимир Пилипець, Віктор Ткаченко, Богдан Гойдаєнко та іже з ними. Все оте бачив — чи принаймні повинен був бачити — комендант-третьокурсник Олександр Артеменко, якого б теж не зайве послухати. Бо і в його пояснювальній як службової особи є пункти, які варто було б ще раз пояснити.

Наберемося терпіння. Почекаємо на реакцію деканату. Тим паче, що на неї чекають і компетентні органи...

В. АНДРЕЄВА.

ТРІШКИ ГУМОРУ

ДІАЛОГИ

— Чи знаєте ви, що буде після виконання Продовольчої програми? Перепис населення, яке залишилося.

— Хто смішив і хто смішить народ?

— Колись — Райкін, аж до болю в животі. Тепер — Райкин чоловік — і до болю живота, і до сліз.

* * *

Оголошення: «Виготовляю вентилятори для провітрювання мозку».

Велика подяка

Позавчора — День преси, сьогодні— День радіо, післязавтра — Свято Перемоги радянського народу у Великій Вітчизняній війні над гітлерівськими фашистами. Насамперед редакція від щирого серця поздоровляє ветеранів війни з цим світлим Днем Перемоги, бажаючи їм доброго здоров'я, особистого всілякого щастя, довголіття. Особлива подяка тим, хто з них є активним дописувачем нашої газети, консультантом з багатьох питань сільськогосподарського виробництва, це — інваліди війни доц. **В. З. Дорошенко** (кафедра політекономії), проф. **О. С. Устименко,** доц. **А. П. Довбах** (агрофах), а також фронтовики ст. викладач **О. І. Федоренко** (кафедра фізвиховання), директор народного музею **В. В. Котюжинський.**

Читачам запам'яталися матеріали, де авторами завідуючі громадськими кореспондентськими пунктами доценти **Л. Г. Литвиненко, Г. П. Хлястиков** (факультет агрохімії і грунтознавства) та **М. К. Потоцький** (ветфак), **Ю. І. Кривенцов** (учбова частина), начальник СКБ **В. Ф. Ярошенко,** завкафедрою **В. П. Краснов** та ст. викладачі **Ю. О. Усачов, О. В. Довгич** (каф. фізвиховання), ст. науковий співробітник **В. М. Мельниченко,** професори **В.- Г. Єрьоменко** (каф. політекономії), **І. В. Веселовський** з агрофаку, **Л. М. Востроknутова** — відповідальний секретар первинної організації товариства «Знання», **М. М. Галушко** — зав. клубом, декан лісфаку **В. М. Портной.** Редакція щиросердно вдячна також за ділові поради, практичну різну допомогу проректору **Т. П. Різниченку,** начальникам відділу кадрів — **Г. Т. Шевченко,** НДС— **В. П. Бойку,** всім працівницям машбюро, канцелярії.

З святом, дорогі товариші!

БІБЛІЯ ДЛЯ ВСІХ

Останнім часом, в пору духовного оновлення суспільства, дедалі більше посилань можна зустріти на Біблію. Та далеко не всім доступна ця книга.

Як зробити, щоб доступ до неї став вільнішим, а знання — глибшими? Посильний внесок у цю потрібну справу зробив і вчений нашого вузу...

Читачі з різних областей України, а також Росії, Білорусії, Литви, Киргизії та інших республік просять: надрукуйте сучасною українською літературною мовою Біблію. Дехто питання доповнює: «додаючи пояснення до складних текстів».

Біблія вважається священною книгою (святим письмом) найрозвинутішої та найпоширенішої релігії світу — християнства, яке має вплив на п'яту частину населення планети. Водночас вона й унікальна пам'ятка загальнолюдської культури.

Найдавніші книги Старого Завіту — першої частини Біблії — зафіксували як релігійні погляди, порядок богослужінь і церковних обрядів у древніх євреїв за тисячу й більше років до нашої ери, так і всю суму їхніх гуманітарних, природничих, медико-санітарних та інших знань. Про загальнокультурне, а не лише релігійне значення цих книг свідчить, зокрема, той факт, що офіційна канонізація (узаконення) Тори (перших п'яти книг Старого Завіту — П'ятикнижжя Мойсея) Іудейською церквою відбулася лише наприкінці І століття нашої ери, вже за часів існування християнства, хоча її повний текст було викладено на п'ять віків раніше — після повернення євреїв з вавілонського полону (536 рік до н. е.).

Друга частина Біблії Новий Завіт — це священні книги власне (і тільки) християнської релігії. Розповідають вони про життя і повчання Ісуса Христа, поширення християнства його безпосередніми та найближчими учнями, діяння апостолів та про грядущий Апокаліпсис. Написані у I-III століттях грецькою мовою, ці книги були канонізовані християнською церквою на її соборах у 364, 393, 397, 692 роках.

Однак історичне значення і цінність Біблії, ще раз підкреслюємо, не лише в тому, що вона вважається святим письмом. У світі нема іншої книги, в тому числі й серед священних писань інших релігій, яка б справила такий великий вплив на світогляд, мораль, право, побут, мистецтво, поведінку людей, словом, на весь духовний розвиток, усю культуру нашої цивілізації. У Біблії, можна сказати, нема жодної притчі, пророцтва чи афоризму, які б не були відображені в різних жанрах мистецтва.

Без Біблії не можна осягнути духовний розвиток християнських народів, опановувати їхню культурну спадщину. Тому зараз, коли повертаємось до загальнолюдських цінностей, до справжньої, а не класово-догматично переписаної історії цивілізації, до всіх її культурних надбань, Біблія викликає такий інтерес усіх — не тільки віруючих, а й невіруючих.

Враховуючи це та йдучи назустріч проханням читачів, торік журнал «Людина і світ» розпочав публікацію текстів і переказів Біблії. Переклад сучасною українською літературною мовою, звірку з найдавнішими текстами та необхідні пояснення зробив доктор філософських наук, професор нашої академії Є. К. Дулуман.

(Наш кор.).

Роздуми авторів публікацій у нашій газеті не завжди в усьому можуть збігатися з точкою зору редакції.

«За сільськогосподарські кадри» — орган совета секретарей цеховых партийных организаций, ректората, профкома, комитета комсомола Украинской ордена Трудового Красного Знамени сельскохозяйственной академии. (На украинском языке).

Засновник — УСГА.
Газета виходить — по вівторках.
Друк високий.
Формат — А-3.
Тираж — 1700 примірників.

Редактор М. МАЩЕНКО.
Адреса редакції: 252041, Київ-41, вул. Героїв оборони, 15, кім. 25-а, 3-й уч. корпус, тел. 267-82-09, внутр. — 32-09;
ПИШІТЬ, ДЗВОНІТЬ, ЗАХОДЬТЕ.

Друкарня Південно-Західної залізниці. вул. Лисенка, 6. Зам. 822.

До уваги читачів: ГАЗЕТА ЗАВОЗИТЬСЯ В УЧБОВІ КОРПУСИ № 1,3, 4, 10, 12.